

A „Hid” szentai ifjúsága vette kezébe Tóth Jóska ügyét. Nem elég, nemcsak „Szeretni kell azt, ami a miénk”. Tenni is kell érte. Fiatal testvérünk tehetsége nemcsak az övé. A magyarságé is. A magyar ifjúság képessége vetődik ki benne. Tóth Jósának sikerülni fog. A „Hid”, a jugoszláviai magyar fiatalság van mellette. Tanulni fog. Eljut Zágrebba. A „Hid” fiataljai, a zágربي magyar egyetemisták, a szentai magyarság biztosítani fogják Tóth József taníttatását társadalmi úton.

Öröm nézni az ébredő öntudatot, az összetartást. Mint jelentkeznek napról-napra a megértő szívek, akik szerény anyagi viszonyaikhoz képest, segíteni, tenni akarnak a mi vérünkért. Hogy mindenki megismerkedhessek Tóth József tehetségének ígéretével s hogy a „Hid” ifjúsága bizonyosságot tegyen arról, hogy „mégis mozog a föld”, hogy minden

ellenkező felfogással szemben — szegény, és éltető forrásoktól távoli a mi művészetünk, de van; augusztus hó folyamán kiállítást rendez Tóth József és a szentai festők és szobrászok munkáiból.

A „Hid” harcos lap, a fiatalok lapja. Hogy ezt a kiállítást ép a „Hid” rendezi, bizonyíték, hogy a jugoszláviai magyar ifjúság szellemi élete emelkedőben van s már túlnőtt a tisztán elméleti fejtegetések kezdetleges megnyilvánulásánál.

Ez a kiállítás — amely sikerülni fog, mert sikerülni kell, megismertet mindenkivel Tóth József képességeivel, — akit a mi szeretetünknek kell útra segíteni — mert a miénk s szerény hitvallása az ifjúságnak a művészet mellett, amely úgy kell, hogy mindenkié legyen.

Szeressük s tegyünk azért, ami a miénk, de szeressük azt is, ami az egész emberiségé.

Schwarczer Gyula

Magyar nótapályázat

Szinte kellemesen — hihetetlenül hangzott a fenti hír, midőn a noviszádi „Reggeli Ujság” magyar nótapályázatot hirdetett. „Ma, a mélyreható gazdasági viszonyok derekán nem csügged, de minden erejével és legjobb tehetsége szerint igyekszik odahatni, hogy buzdító példával szolgálhassa kisebbségi művelődésünk és művészetünk minden ágának fejlesztését”.

Segítséget nyújt, ahol legnagyobb szükség van, kedvet támaszt, ahol legnagyobb az elcsüggedés! Célja: „elősegíteni népdalszerzőink érvényesülési lehetőségét, rájuk terelni a nagyközönség érdeklődését, népszerűsíteni a magyar nótát”.

A magyar nótapályázat részletes feltételeit a következőkben közli a Reggeli Ujság szerkesztősége:

1. Pályázhat minden magyarnóta szerző, aki Jugoszláviában él, illetve ju-

goszláv állampolgár.

2. A pályázaton csak nyomtatásban meg nem jelent, szöveggel bíró, eredeti szerzemények vehetnek részt.

3. A pályázatra beküldött nótákat elegendő énekhangra kottázni.

4. Egy szerző több nótával is pályázhat.

5. A nótákat külön e célra alakult bírálóbizottság ítéli meg. A bírálóbizottság tagjait, akik egyrészt a szerkesztőségen kívül álló kiváló muzsikusból kerülnek ki, később nevezi meg a Reggeli Ujság szerkesztősége.

6. A nóták lehetnek hallgató vagy csárdások. Az elbírálásnál a fősúly a nóták magyaros jellegén fekszik.

7. A Reggeli Ujság szerkesztősége három díjat tűzött ki a nóták jutalmazására:

**500 dináros első, 400 dináros
második és 300 dináros har-
madik díjat.**

A díjakat természetesen csak akkor adja ki a szerkesztőség, ha arra érdemes, értékes szerzemények vesznek részt a pályázaton.

8. Tekintve, hogy a pályázat első-sorban zenei jellegű, a bírálóbizottság, ha figyelembe is veszi a nóták szövegét, de a muzsika értéke szerint hoz döntést. Így tehát merőben mellékes, hogy a zene és a szöveg szerzője egy és ugyanaz a személy legyen, de semmiesetre sem árt, ha a szöveg minél szebb és jobb kifejezője a dallam hangulatának.

9. A Reggeli Ujság szerkesztősége fenntartja magának azt a jogot, hogy a díjakkal jutalmazott nótákat esetleg kiadja, egyben az első kiadás szerzői tiszteletdíját a pályadíjjal kiegyenlítettnek tekinti.

10. A pályázatra való beküldés végső határideje 1934 szeptember 15.

11. A pályázat eredményét a pályázati határidő után két héttel, a Reggeli Ujság szeptember 30-i, vasárnap meg-

jelenő számának hasábjain teszi közzé a bírálóbizottság.

12. A pályázatra szánt nóták, jeligés levél kíséretében, a Reggeli Ujság szerkesztősége címére küldendő (Novisád, Kralja Petra 30). A jeligés levélben a nóta szerzője neve mellett pontos címét is tüntesse fel.

Mi, délszlávországi egyetemes kisebbségi magyar ifjúság, örömtelt szívvel és bensőséges lélekkel üdvözzöljük és köszöntjük az új és hasonló gondolatot, mely dalunk felvirágoztatása felé vezet.

Daloljunk mi fiatalok édes anyanyelvünk szívből jövő hangján, daloljunk, mert a dal önt belénk örömet, bizalmat, szeretetet, ifjúságot: egy csokorba szedett színes virágot. Daloljunk, szeressük azt a dalt, ami a miénk, mert benne lát-lak Testvér Téged, benne látsz engem s benne látjuk egymást.

Legyen szívetekben ének és dal, mert amíg alkothatunk, — dalolhatunk!

Várady Jenő

Németek a Vajdaságban

Egész irodalomkör foglalkozik a német bevándorlással. Az alábbi felsorolt művek tisztán és világosan foglalkoznak a vajdasági németekkel: *Melich*: Melyik nyelvjárásból valók a magyar nyelv régi német jövevényszavai. *Szalay József*: Városaink a tizenharmadik században. *Szentkláray Jenő*: Száz év Délmagyarország történetéből. *Bokor Antal*: A délmagyarországi telepítések története és hatása.

895-ben, a német nemzet négy fő-törzsre és jóformán különálló hercegségekre volt oszolva. A Duna-Tisza kö-zéhez legközelebb lakott a bajor.

Ha már 895-ben laktak volna itt németek, akkor az lenne a természetes, hogy azok utódai a Duna-Tisza közé-höz legközelebb álló, bajor tájszólást beszél-nék és hogy legrégibb, német jövevény szavaink a bajor tájszólásból származná-

nak. Azonban, mind a történelem, mind a nyelvtudomány kétségtelenül megállá-pította, hogy se a legrégibb német lakó-sok, se a legrégibb jövevényszavak nem a bajor törzshöz tartoznak, hanem a nyugati, rajna-, mosel- és majnamenti né-metséghez. Épen azért komoly tudósok nem is vonták sohasem kétségbe, hogy a németek itt a Duna-Tisza közén nem őslakosok, hanem később bevándorlottak. A XII. században, a keresztes hadjára-tok idején indult meg, mint hatalmas ára-dat a „Drang nach Osten”, a németek kelet felé való költözködése, amely el-lepte nem csupán az Elbe mentét, nem csupán Cseh- és Lengyelországot, hanem eljutott egész Magyarország keleti hatá-ráig.

A németek a mai Vajdaság terüle-tére csak 1700 után telepedtek le, miután